

tia d'èxit; però, si per un moment s'han sentit remors de dificultats, és menester que ells es vegin assistits per l'opinió mèdica catalana i que, en aquests moments històrics, rebin la veu de tot l'estament, renovant l'expressió dels nostres anhels de catalans i de metges.

Ja sé el que han fet el Sindicat i el Col·legi, i el que hi han ajudat les altres Entitats, però seria convenient que, en aquests instants decisius, es renovés la campanya, i en la forma que fos (telegrames de les Societats, lletres als amics parlamentaris, conferències, etc.), que s'insistís més i més per a assegurar la victòria.

Per això jo, el soldat més humil, però apassionat per aquestes lluites, i enardit per la possible imminència del triomf, he volgut donar la veu i el mot d'ordre: "Tots en peu, per l'Estatut i per la Sanitat catalana". Com a catalans i com a metges, un esforç més i endavant, que l'esdevenidor és nostre; i així podrem articular les nostres tasques professionals a l'estructuració del petit Estat autònom, i contribuir a la realització d'aquell ideal que és l'arribada del dia venturós en què Catalunya, triomfant, tornarà a ser rica i plena.

Per tal d'evitar que la celebració de l'Assemblea de l'any 1932 coincidís amb el VIIe. Congrés de Metges de Llengua Catalana, la qual cosa hauria pogut perjudicar l'èxit dels dos actes, cada un prou important, el Consell del Sindicat de Metges de Catalunya, malgrat l'obligació estatutària de convocar l'Assemblea pels mesos de maig o juny, ha cregut procedent, ajornar-la pels dies 16 i 17 de juliol, per tal que els Delegats forans no es vegin obligats a abandonar els seus afers professionals dues vegades amb un espai tan curt de temps. En aquest número es publicuen els estats de comptes que han d'ésser sotmesos a l'Assemblea i en el número vinent es publicaran les convocatòries i el detall de tots els assumptes a tractar, amb el termini d'anticipació assenyalat per l'Estatut.